

№ 1 У СПИСКУ БЕСТСЕЛЕРІВ NEW YORK TIMES

СТІВЕН КІНГ

ЧОРНИЙ ДІМ

ПІТЕР СТРАУБ

СТІВЕН
КІНГ

ЧОРНИЙ
ДІМ

ПІТЕР
СТРАУБ

СТІВЕН КІНГ — король жахів, письменник, який вразив світ величезною кількістю бестселерів. Майже кожен з них було екранізовано.

ПІТЕР СТРАУБ — автор низки популярних романів, володар дев'яти премій Брема Стокера, чотирьох Всесвітніх премій фентезі і дворазовий лауреат премії Міжнародної гільдії жахів.

Містечко у Вісконсині нажахане викраденнями дітей. Невже вбивця-канібал на прізвисько Рибак повернувся? Колишній детектив Джек Соєр одразу зрозумів, що шукати слід не людину. Смерть спіткала дітей у Чорному Домі — місці, де зникають тіні, де лише страх та відчай. Але останній із викрадених — Тайлер Маршалл — ще живий. І це погана новина. Це означає, що мисливці з Випалених Земель нарешті знайшли того, кого шукали, — особливу дитину. Щоб урятувати малого від страшнішої за смерть долі, Джек Соєр мусить повернути собі своє призначення. Але Джек і той, хто випустив Рибак на полювання, і гадки не мають, ЯКИЙ цей хлопчик особливий ...

Один із найяскравіших і наймоторошніших трилерів сучасності. «Чорний Дім» — це потужний поїзд-привид, що прямує крізь роман, переповнений дивними та яскравими героями. Читати його — це як тримати електричний дріт під напругою. Можливо, вам закортить відхопити руку, але ви розумієте, що не можете.

Daily Mail

Приголомшливий... Найкращий. Жодних сумнівів... Фінал історії від двох майстрів!

Independent on Sunday

Продовження роману — нова книга в жанрі горор... Неможливо відірватись, щойно почнеш читати.

Sunday Express

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-2302-8

9 786171 223028

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

C T I B E H
K I H T

П І Т Е Р
СТРАУБ
ЧОРНИЙ ДІМ

РОМАН

ХАРКІВ КЛУБ
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
King S. Black House : A Novel / Stephen King, Peter Straub. —
New York : Random House, 2001. — 848 p.

Переклад з англійської *Зоряни Дюг*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

ISBN 978-617-12-2302-8
ISBN 978-1-4516-9773-5 (англ.)

© Stephen King and Peter Straub, 2001
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

Девідові Гернерту і Ральфові Вічинанзі

Ти ведеш мене туди, у незвідані світи.
Поцілунки золоті посилаєш ти мені.
На твої густі кучері я корону одягну,
Хай вітають королеву на ввесь світ тебе одну.

Джейхокси

Тут і зараз...

ЧАСТИНА ПЕРША
ЛАСКАВО ПРОСИМО
В ОКРУГ КУЛІ

Тут і зараз, як полюбляв казати мій давній друг, ми живемо в незрозумілому світі, в якому бути далекоглядним не означає далеко бачити. Тут, на висоті лету орла, у дві сотні футів над далекозахідним кряжем Вісконсину, де примхлива річка Міссісіпі визначає кордони. Зараз, рано-вранці, у п'ятницю, в середині липня, за кілька років від початку як нового століття, так і нового тисячоліття, коли все настільки заплутано, що, буває, сліпому легше щось передбачити, ніж нам із вами. Тут і зараз, о шостій годині ранку, у безхмарному небі щойно зійшло сонце. Величезна, самовпевнена жовто-біла куля підіймається, неначе вперше, і летить назустріч майбутньому, залишаючи позаду минуле, що постійно накопичується і минає, куля, яка, віддаляючись, засліплює всіх нас.

Вранішнє сонце торкається широких легких брижів, хвильки виграють яскравими відблисками. Сонячне проміння відбивається від залізничної колії Берлінгтон Нозерн і Санта-Фе, яка пролягає між узбережжям і дорогою, що належить округу Оо, відомої ще як Нейлгауз-роу. Вздовж стоять старенькі, зубожілі двоповерхові будинки, що неначе відвернулись від колії. Це найнижча точка затишного маленького містечка, що розкинулось на схід від нас на схилі.

Здається, округ Кулі затамував подих. Нерухоме повітря несе в собі таку вражаючу чистоту і свіжість, що, мабуть, за милію можна було б відчутися запах щойно висмикнутої з землі редиски.

Ми прямуємо на схід сонця повз задвірки і дахи Нейлгауз-роу, залишаючи позаду річку і блискотливу колію, а згодом

і ряд припаркованих мотоциклів «Гарлей Девідсон». Ці непривабливі маленькі будиночки було збудовано ще на початку щойно минулого століття для сталеварів, пресувальників та пакувальників, які працювали в Педерсоні на заводі з виробництва цвяхів. Розуміючи, що звичайні робітники не скаржитимуться на умови проживання, на будівництво витрачали якомога менше коштів. (Завод у Педерсоні, що неодноразово потерпав від невдач протягом 50-х, зрештою зазнав краху 1963 року.)

Припарковані «гарлеї» свідчать, що робітників заводу замінила банда байкерів. Жахаюча зовнішність власників мотоциклів: скуйовджене волосся, густі бороди, сережки в вухах пузатих чоловіків, чорні шкіряні куртки, далеко не повний комплект зубів — здавалось, ще більше доводила це припущення, але, як здебільше буває, вона відображала дійсність лише наполовину.

Нинішніх мешканців, що оселились у будиночках біля річки, не так уже й легко класифікувати. Місцеві жителі прозвали їх Грізною П'ятіркою. Вони мають кваліфіковані робочі місця на пивоварні у Кінгсленді, що розташована десь недалеко, на південь за містом і один квартал на схід від Міссісіпі, де праворуч можна побачити «Найбільшу у світі упаковку пива», шість резервуарів, зовні пофарбованих і з написом на етикетці «Вистояне світле пиво Кінгсленд». Чоловіки, що живуть на Нейлгауз-роу, познайомились у студмістечку Урбана-Шемпейн університету Іллінойсу, де всі, крім одного, були студентами бакалаврату за спеціальністю англійська мова або філософія. (Винятком був ординатор хірургічного відділення в лікарні того ж університету.) «Грізна П'ятірка» звучить надто іронічно, проте їм подобається. Вони сприймають це як веселу карикатуру. Самі ж себе вони називають «Гегелівські мерзотники». Ці джентльмени — цікава компанія, проте ми продовжимо знайомство з ними трохи пізніше. Нашу увагу привертають плакати, намальовані від руки й наклеєні на фасадах кількох будинків,

два стовпи ліхтарів та кілька занедбаних будівель. На плакатах написано: «РИБАЧЕ, МОЛИСЬ СВОЄМУ СМЕРДЮЧОМУ БОГУ, ПОКИ МИ НЕ ВПІЙМАЛИ ТЕБЕ ПЕРШИМИ! ПАМ'ЯТАЙ ЕМІ!»

Від Нейлгауз-роу стрімко підіймається вгору вулиця Чейз-стріт. Вона пролягає між кількома пошарпаними спорудами зі зношеними, нефарбованими, сірими фасадами. Серед них готель «Нельсон», у якому ночують кілька постійних мешканців, спустошена таверна і магазин взуття із робочими черевиками «Ред Вінг» у великій вітрині, а також інші занедбані будівлі, що не мають жодних функціональних ознак і здаються примарними та похмурими. Ці споруди мають такий вигляд, наче вже втратили будь-яку надію на воскресіння, на те, що їх ще зможуть урятувати із суцільного мороку, вважаючи себе покинутими, непотрібними, практично мертвими. У певному сенсі, усе так і було. На фасаді готелю «Нельсон», десять футів над тротуаром, — коричнево-жовта горизонтальна лінія. Також її видно на двох останніх будівлях з блідими фасадами, що стоять навпроти, на рівні двох футів над фундаментом. Це не просто лінія, а мітка, яку залишила повінь 1965 року, коли Міссісіпі вийшла з берегів, затопивши залізничну колію, Нейлгауз-роу, піднялась майже до найвищої точки Чейз-стріт.

Піднімаючись далі, вище від мітки повені, вулиця стає ширшою, перетворюється на головну магістраль містечка Френч Лендінга — того, що під нами. І «Азенкурський театр», і «Півний гриль-бар», і Перший фермерський державний банк, і Фотостудія Самуела Штуцца (яка має стабільний прибуток, займаючись випускними альбомами, весільними фотографіями та дитячими портретами), і вздовж тротуарів крамниці, а не якісь примари: Аптека Бентона, магазин «Першокласна фурнітура», відеостудія «Суботній вечір», маркет «Королівський одяг», торговий центр «Асортимент Шмітта», крамниці, де можна купити електротовари,

журнали, вітальні листівки, іграшки, спортивні товари з логотипами відомих баскетбольних команд: «Брюерс», «Твінс», «Пекерс», «Вікінс», «Університет Вісконсину». За кілька кварталів назва вулиці змінюється на Ліол-роуд, будівлі дедалі більше відокремлюються і зменшуються до одноповерхових дерев'яних будиночків з рекламними вивісками страхувальних офісів і туристичних агенцій на фасадах. Далі вулиця переходить у шосе і проходить повз супермаркет «7-11», уздовж помешкання Рейнхолда Т. Грауерхамера, де розташувалась Спілка ветеранів західних війн, мимо агентства з продажу фермерського знаряддя, яке місцеві жителі називають «Гольц», і так аж доки не розпочинаються широкі, безкраї поля. Здійнявшись угору ще на сотню футів, вдихнувши ковток чистого, свіжого повітря, ми бачимо неймовірний краєвид біля підніжжя та на вершині гори — морена, висохле русло, пласкі схили, укриті сосновими лісами, надзвичайно глибокі глинисті гірські долини, звивисту річку, невеличкі поля і маленькі містечка. Одне з них — Централія. Воно являє собою будинки, розкидані навколо перехрестя двох вузьких шосе — 35 та 93.

Просто під нами Френч Лендінг має такий вигляд, наче серед ночі евакуювали всіх жителів. На тротуарах — ні душі, ще ніхто не відчиняє крамниць на Чейз-стрит. На стоянках біля магазинів жодного автомобіля чи пікапа. Вони почнуть з'являтися за годину, спочатку по одному чи два, а потім ринуть невеликим потоком. Не світяться вікна в комерційних будівлях та простеньких будинках прилеглих вулиць. За один квартал на північ від Чейз, на Самне-стрит, видніються чотири цегляні двоповерхові будівлі — Державна бібліотека Френч Лендінга, кабінети місцевого лікаря, доктора медичних наук Патріка Джей Скарда, юридична фірма «Белл і Холланд», якою керують сини засновників Гарланд Белл і Юліус Холланд, похоронне бюро «Хартфілд і син», що теж є власністю величезного похоронного бюро в центрі Сент-Луїса, і поштове відділення Френч Лендінг.

Наступний будинок відокремлений широкою під'їзною алеєю до величеського паркувального майданчика позаду, де Самне перетинається із Сед-стрит. Там розташована така ж сама цегляна двоповерхова будівля, лише трохи довша. На вікні другого поверху — непофарбовані залізні ґрати, на стоянці поряд — чотири автомобілі, серед них два патрульних, з блимавками й написами ВПФЛ (Відділок поліції Френч Лендінга). Присутність поліцейських авто і ґрат на вікнах здаються недоречними в цьому надзвичайно тихому місці. Які тут можуть бути злочини? Достоту нічого серйозного, принаймні серйознішого, ніж невеличка крадіжка в магазині, водіння в нетверезому стані чи нечаста бійка в барі.

Ніби на підтвердження розміреного і спокійного життя міста вниз вулицею Сед-стрит повільно рухається червоний фургон із написом «Вісник Ла-Рів'єр». Він зупиняється біля кожної поштової скриньки, і водій фургона просовує щоденну газету, загорнену в синій поліетиленовий мішечок, до сріблястих циліндрів із такими ж написами, як на фургоні. Коли той повертає на Самне-стрит, де на будинках лише щілини замість скриньок, водій-листоноша кидає запаковані газети перед вхідними дверима. Сині згортки падають перед входом до поліцейського відділку, похоронного бюро та адміністративних будівель. Не отримує газети лише поштове відділення.

Цікаво, у вікнах першого поверху поліцейського відділку увімкнено світло. Відчиняються двері. Виходить високий темноволосий молодик у формі: блідо-синя сорочка на короткій рукав, портупея, темно-сині штани. Широкий ремінь і значок на грудях Боббі Дюлака виграють золотавими відблисками на сонці. І все, що є на ньому, урахувавши 9-міліметровий пістолет на стегні, видається таким же новіським, як і сам Боббі Дюлак. Він проводить поглядом червоний фургон, що повертає ліворуч, на Секонд-стрит. Осудливо глянувши на пакунок із газетами, підштовхує

його носакom чорного, ідеально відполірованого черевика, а тоді злегка нагинається, неначе хоче прочитати заголовки через поліетилен. Очевидно, не вдалося. Усе ще насуплений, Боббі згинається, щоб підняти газету. Він робить це так делікатно й обережно, як мати-кішка підносить своє кошеня. Тримаючи її на відстані, він кидає швидкий погляд уздовж Самне-стріт і повертається до відділку.

Наша цікавість змушує нас попрямувати за ним. Повз білі двері та дошку оголошень сірий коридор веде до металевих сходів. Одні з них ведуть униз, до роздягальні, душової та стрільниці. Інші — вгору, до кімнати для допитів, двох рядів тюремних камер, наразі порожніх. Десять поруч занадто голосно для спокійного ранку лунає радіопередача.

Боббі Дюлак зайшов у непідписані двері кабінету, а ми, буквально наступаючи на п'яти, — за ним. Біля стіни, праворуч від нас, вишикувалися шафи, поряд — старий дерев'яний стіл, на якому стоять акуратно складені стоси папок із паперами і радіоприймач, який і є джерелом недоречного галасу. З радіоканалу «Голос Кулі Кантрі», схожого до KDCU-AM, просторікує шалений Джордж Ретбун — ведучий популярної ранкової програми «Борсучий вал». Як не зменшуй гучність, добрий старий Джордж усе одно звучатиме надто голосно. Надмірна галасливість — це частина його шарму.

Просто перед нами, посередині стіни, — зачинені двері з товстим затемненим склом і написом «НАЧАЛЬНИК ПОЛІЦІЇ ДЕЙЛ ГІЛБЕРТСОН». Його не буде ще щонайменше півгодини.

У кутку ліворуч від нас під прямим кутом один до одного стоять два залізних письмових столи. За одним із них сидить Том Лунд, світловолосий офіцер, приблизно того ж віку, що і його напарник, проте він аж ніяк не скидається на нову копійку. Він глянув на пакунок, який Боббі Дюлак тримає двома пальцями правої руки.

— О, свіжий випуск, — промовив Лунд. — Дуже добре.

— Думаєш, Грізна П'ятірка знову дасть про себе знати? Ось, візьми. Я не хочу читати ці кляті нісенітниці.

Навіть не проглянувши газету, Боббі кидає нове видання «Вісник Ла-Рів'єр» дугою в десять футів над дерев'яною підлогою, тоді швидко робить великий крок і сідає за стіл швидше, ніж Том Лунд отримує подачу. Боббі пильно вдивляється в написані крейдою імена на дошці, що висить над столом. Він страшенно незадоволений і, здається, зараз вибухне від гніву.

Ще й ці радісні вигуки товстуну Джорджа Ретбуна зі студії KDCU:

— Зачекайте хвилиночку, можливо, я щось не так зрозумів. Ми говоримо про одну і ту ж гру? Агов, шановний...

— Можливо, Венделл одумався й відступив, — каже Том Лунд.

— *Венделл*, — перекривляючи, повторює Боббі.

Лунду видно лише гладко зачесану потилицю його напарника, тому він не може бачити, як той кривляється губами.

— Агов, дозвольте поставити вам ще одне запитання, але, будь ласка, скажіть мені правду. Ви *дивилися* гру минулої ночі?

— А я й не знав, що ви з *Венделлом* такі близькі друзяки, — сказав Боббі. — Я й не думав, що ти міг бувати в таких далеких краях, як Ла-Рів'єр. Я думав, що найкращі плани на вечір для тебе — це келих пива та намагання вибити сотню в боулінг-клубі Ардена, а тепер я розумію, що ти зависаєш в університетських містечках разом із газетними репортерами. Очевидно, відриваєшся на повну з Віконсинським Щуром і тими покидьками з KWLA-FM. Багатьох панк-кралечок таким чином підчепив?

Гість програми пояснив, що пропустив перший тайм, оскільки був змушений забрати дитину після спеціального сеансу психотерапії на горі Хеврон, але далі він точно нічого не пропустив.

— Хто сказав, що Венделл Грін — мій друг? — запитує Том Лунд. Через ліве плече Боббі він міг бачити лише одне ім'я, написане на дошці, на якому й затримує свій погляд. — Просто я зустрів його після закінчення розгляду судової справи над Кіндерлінгом, і хлопець видався мені не таким уже й поганим. Він мені *навіть* сподобався. Мені навіть стало його шкода. Він хотів узяти інтерв'ю в Голлівуда, але той дав відкоша.

Безталанний гість програми виправдовувався, що зазвичай бачив додаткові подачі, а як інакше він би дізнався, що Покі Різ був на висоті.

— А щодо Вісконсинського Щура, то я б навіть не впізнав його, якби побачив. Я вважаю, що так звана музика, яку він крутить, — це просто лайно собаче. Я взагалі дивуюсь, як цьому блідому, чахлому нікчемі могли дати місце ведучого першочергового шоу на радіо? Та ще й на *радіостанції університету*? То до яких, Боббі, можна дійти висновків про нашу вражаючу UW-Ла-Рів'єр? Та й про наше суспільство взагалі? О, я й забув, тобі ж подобається це лайно.

— Ні, я люблю гурти «311» і «Корн», а ти настільки далекий від цього, що не можеш навіть відрізнити Джонатана Девіса від Ді Ді Рамона, проте облиш. — Боббі Дюлак повільно повертається і посміхається до свого напарника. — Не починай, гаразд? — Проте посмішка не надто приємна.

— То це я починаю? — Том Лунд широко розплющує очі, удаючи ображену невинність. — Неначе це я шпурнув газетою через усю кімнату. Нічого собі.

— Якщо ти ніколи не бачив Вісконсинського Щура, то звідки ти знаєш, який він має вигляд?

— Звідти ж, звідки знаю, що він фарбує волосся і носить сережку в носі. А також що він носить свою улюблену страшенно поношену шкіряну куртку вдень і вночі, у дощ і за ясної погоди. — Боббі робить паузу. — А хоча б з голосу. Людський голос несе в собі багато *інформації*. Досить комусь сказати лише: «Здається, сьогодні буде чудовий день», —

і вже можна дійти висновків щодо його життя. Хочеш ще цікавих фактів із життя Щура? Він уже шість чи сім років не відвідував стоматолога, тому в нього жакливі зуби.

З радіостанції — жакливої будівлі з цементних блоків, що поруч із пивоварнею «Пенінсула-драйв» — через радіоприймач, що його подарував відділку Дейл Гілбертсон задовго до того, як Том Лунд і Боббі Дюлак уперше одягли форму, знову зазвучав старий добрий, запальний і, як завжди, галасливий Джордж Ретбун. Він у радіусі сотень миль викликає посмішку на вустах фермерів, що снідають разом зі своїми дружинами, і гучний сміх у далекобійників.

— Присягаюся, це стосується останнього, хто дзвонив, і усіх, і кожного з вас — я люблю вас усіх, *любі мої*, і це щира правда. Я люблю вас, як моя мама любила свою грядочку ріпи. **ХОЧА ІНОДІ ВИ ДОВОДИТЕ МЕНЕ ДО БОЖЕВІЛЛЯ!** Під кінець одинадцятого іннінгу — *два аути!* Рахунок шість-сім — «Реди» попереду. Гравці на другій і третій базі. Бетер¹ відбиває в центр поля. Різ біжить з третьої, добігає, ще трішечки... і встигає, *встигає на базу!* Навіть сліпий зарахував би очко!

— Думаю, це був чудовий кидок, чув про нього по радіо, — каже Том Лунд.

Обидва добре розуміють, що погарячкували.

— З вашого дозволу, — веде далі найпопулярніший «Голос Кулі Кантрі», — я дозволю собі дійти *висновку* і скажу лише одне: кожного суддю в Міллер-Парку — на мило, як і всіх суддів *Національної Ліги*, а замінити їх треба — СЛІПИМИ! І ви знаєте, друзі мої, я переконаний, що результат їхньої роботи був би на шістдесят, а то й сімдесят відсотків кращий. **ВІДДАЙТЕ РОБОТУ ТИМ, ХТО ЇЇ МОЖЕ ВИКОНУВАТИ КРАЩЕ, — СЛІПИМ!**

Том Лунд умить змінився на лиці й зашарівся. Кумедний він, цей Джордж Ретбун.

¹ Бетер — у бейсболі гравець, який відбиває м'яч битою.

— Давай не будемо, — каже Боббі.

Посміхнувшись, Лунд дістає газету з пакунка і розкладає її в себе на столі. Раптом посмішка застигає на його вустах, а вираз обличчя змінюється:

— О, ні. О, чорт.

— Що?

Лунд важко зітхає і киває головою.

— Господи, я вже навіть боюся питати, що там. — Боббі засовує руки в кишені, розправляє плечі, витягує праву руку і затуляє нею очі. — Можна, я буду сліпим суддею? Я більше не хочу бути копом.

Лунд мовчить.

— Щось у заголовку? Невже все так погано? — Боббі забирає руку від очей і затримує в повітрі.

— Схоже, — розпочинає Лунд, — одуматись і відступити зовсім не входить у плани Венделла. Гидко подумати: я щойно казав, що мені сподобався цей покидьок.

— Агов, прокинься, — сказав Боббі. — Тобі ніколи ніхто не казав, що офіцери поліції та журналісти стоять з різних боків барикад?

Том перехиляється через стіл усім своїм тілом. Горизонтальна, схожа на шрам, зморшка перерізає його чоло, за смагли шочи наливаються багряним рум'янцем. Він тицяє пальцем у Боббі Дюлака:

— Це те, що мене в тобі *дістає*. Скільки ти тут? П'ять-шість місяців? Дейл найняв мене ще чотири роки тому, коли він разом із Голлівудом надів наручники на містера Торнберга *Кіндерлінга*. Це була найгучніша судова справа цього округу за останні тридцять років. Я не вихваляюся, проте я теж зробив вагомий внесок у цю справу й допоміг з'ясувати деякі факти.

— Один факт, — зауважив Боббі.

— Я нагадав Дейлу про барменшу в барі, з нею поговорив Голлівуд, і це була досить велика зачіпка, яка йому дуже допомогла. Тож не розмовляй зі мною в такому тоні.

Боббі Дюлак удає, що розкаюється:

— Вибач, Томе. Здається, я й справді трохи погарячкував і перегнув палицю.

Проте подумав він зовсім інше: *Ти пропрацював на кілька років більше за мене та зробив Дейлу невеличку підказку, і що з того? Усе одно я кращий коп, ніж тобі судилось коли-небудь бути. Де ж твій героїзм був учора ввечері?*

О 23:15 минулої ночі Арманд Сент-Пір, на прізвисько Шнобель, разом зі своїми друзями-мотоциклістами з Грізної П'ятірки звернули з Нейлгауз-роу, щоб увірватися до відділку й учинити напад на трьох чергових, які відпрацьовували вісімнадцятигодинну зміну. Вони вимагали подробиці розслідування справи, яка їх найбільше цікавила: «Що тут, в біса, відбувається? Що з приводу третьої, я спитав, що з приводу Ірми Френо? Ви її вже знайшли? Агов, клоуни, ви тут хоча б щось робите, чи лише дим у стелю пускаєте? Чи, може, вам потрібна допомога? — репетував Шнобель. — То найміть нас, і ми покажемо, як потрібно працювати». Здоровань, на прізвисько Мишеня, підійшов упритул до Боббі Дюлака, упершись своїм черевом у накачаний прес, і прямував далі, аж доки не припер офіцера до шафи з картотекою. Від нього сильно тхнуло пивом і марихуаною. Здоровань якось дивно запитав, чи Боббі знайомий із працями джентльмена на ім'я Жак Дерріда. Коли Боббі відповів, що ніколи не чув про такого, Мишеня крикнув: «Тоді все зрозуміло», — і відступив трохи вбік, щоб глянути на імена, написані на дошці. Через півгодини Шнобель, Мишеня та їхня компанія, нічого не довідавшись, незадоволені, але втихомирені, поїхали геть.

Після цього Дейл Гілбертсон сказав, що йому треба піти додому, щоб виспатись, а Том мав залишитись про всяк випадок. Зазвичай обоє чоловіків знаходили причину, щоб не залишатись на чергуванні. Боббі сказав шефу, що також

залишитися, без проблем. Тож ось чому ми застали їх у відділку так рано-вранці.

— Дай мені, — просить Дюлак.

Лунд бере газету, крутить і повертає її так, щоб Боббі зміг побачити заголовок статті: «РИБАК І ДОСІ РОЗГУЛЮЄ НА ВОЛІ ПО ФРЕНЧ-ЛЕНДІНГУ», текст займає три колонки у верхній лівій частині першої сторінки. Щоб відділити інформацію від решти, колонки видрукувані на блідо-голубому фоні в чорній рамці. Під заголовком дрібнішими буквами йде напис: «*Поліція не може знайти вбивцю-психа*». Нижче, під підзаголовком, видруковано ще дрібнішим шрифтом стрічку, в якій зазначено: «*Стаття Венделла Гріна, за підтримки редакції*».

— Рибак, — каже Боббі. — Твій *дружок* уже почав задовбувати. Рибак, Рибак, Рибак. Навіть якби я раптом перетворився на п'ятдесятифунтову горилу і почав стрибати будинками, мене можна було б назвати Кінг-Конгом? — Лунд опускає газету й посміхається.

Боббі мовчить.

— Гаразд, це був поганий приклад. А якщо я, скажімо, обчистив кілька банків, мене можна назвати Джоном Діллінджером?

— Ну, — посмішка Лунда розтягується ще ширше. — Кажуть, у Діллінджера був такий величезний член, що його заспиртували в Смітсонівському інституті. Тож...

— Прочитай мені перше речення, — попросив Боббі. Том Лунд опускає очі й починає читати:

— «Оскільки поліції Френч Лендінга не вдається знайти хоча б якісь зачіпки у викритті подвійного вбивці й маніяка, якого прозвали Рибак, похмурі примари страху, відчаю і підозрілості розгулюють вулицями цього маленького містечка, а звідти поширюються далі, на фермерські господарства й села у всій окрузі Френч, переходять навіть на округ Кулі».

— Тільки цього нам бракувало, — перебив його Боббі. — О Бо-же! — миттю перетинає кімнату й нахиляється над плечем Лунда.

Читаючи першу сторінку «Вісника», він ставить руку на руків'я свого «Глока», неначе хоче продірявити цю статтю тут і зараз.

— «Наші традиції довіри й добросусідства, наша звичка виражати теплоту і ніжність стосовно інших (Венделл Грін висловлювався, мов божевільний), щодня пожираються руйнівними атаками жажних емоцій. Страх, відчай і підозрілість пагубно впливають на душу великих і малих громад, налаштовують сусіда проти сусіда, перетворюють ввічливість на посміховисько.

Двоє дітей жорстоко вбито, а їхні рештки частково з'їдено. Тепер зникла третя дитина. Восьмирічна Емі Сент-Пір і семирічний Джонні Іркенхем стали жертвою нападу чудовиська в людській подобі. Вони вже ніколи не пізнають радості дорослого і навіть підліткового віку. Їхні нещасні батьки ніколи не пізнають радості, яку могли б дістати колись від своїх онуків. Батьки друзів Емі та Джонні, як і всі інші, тримають своїх дітей удома. У результаті літні екскурсії та заплановані програми для дітей було скасовано практично в кожному містечку та й у всіх населених пунктах округу Френч.

Зі зникненням десятирічної Ірми Френо, через сім днів після смерті Емі Сент-Пір і лише три — після смерті Джонні Іркенхема, терпіння громадськості вичерпалось. Як уже писав наш кореспондент, у вівторок, пізно ввечері, групою невідомих чоловіків на вулиці Грейнджер вчинено напад, унаслідок якого було важко побито п'ятдесятидворічного Мерліна Граасхаймера, тимчасово безробітного фермерського різнороба без певного місця проживання. Інший схожий випадок трапився в четвер рано-вранці. Тридцятишестирічний шведський турист Елвар Преторіус, що подорожував наодинці, зазнав нападу трьома знову ж

таки невідомими чоловіками, коли приліг перепочити в парку Лейфа Еріксона Ла-Рів'єр. Граасхаймер і Преторіус обійшлись лише незначною медичною допомогою, проте подальші такі випадки можуть мати набагато серйозніші наслідки».

Том Лунд переглядає наступний абзац, який описує раптове зникнення Френо з тротуару по Чейз-стрит, а тоді відкидається на спинку стільця.

Боббі Дюлак ще мить читає мовчки, а тоді:

— Томе, ти маєш почути це лайно. Ось як він закінчує: «Коли “Рибак” вчинить напад знову? Напад достоту буде, навіть не сумнівайтесь, друзі мої. Коли ж нарешті начальник поліції Френч Лендінга виконає свої обов'язки та звільнить жителів округу від жорстокого паскуди Рибака і вимушених виявів насильства, спричинених бездіяльністю поліції?»

Боббі Дюлак йде до середини кімнати. Його обличчя багрянє ще більше. Глибоко вдихає і видихає:

— Як тобі «напад достоту буде»? — запитує Боббі. — Було б непогано, якби він стався на паршивий зад Венделла Гріна!

— Ти не повіриш, але я солідарний із тобою, — відповідає Том. — «Вимушених виявів насильства»? Він натякає людям, що треба чинити самосуд над усіма, хто здається підозрілим!

Боббі націлюється вказівним пальцем у бік Лунда:

— Я особисто викрию цього негідника. Обіцяю. Я дістану його, живого чи мертвого. — А тоді ще раз наголошує Лунду: — Особисто!

Щоб не сказати слова, що першими спали на думку, Том Лунд просто киває головою. Палець Боббі й досі націлений:

— Якщо буде потрібна допомога, звертайся до Голлівуда. Дейлу не пощастило, але, можливо, в тебе вийде краще.

Боббі відмахується від цієї думки:

— У тому немає потреби. Дейл і я... і ти, звичайно ж, ми з цим впоралися б. Але я хочу сам особисто дістатись до

цього негідника. Це вже точно! — Він хвильку мовчить, а тоді веде далі: — Крім того, хіба ти забув, що Голлівуд пішов у відставку після того, як переїхав сюди.

— Голлівуд ще надто молодий, щоб іти у відставку. З огляду на роки роботи копом він іще дитина, а ти тоді лише зародок.

Під їхній регіт і щирий сміх ми випливаємо з кабінету, повертаємося в небо і переносимося на квартал північніше, на Квін-стрит.

Рухаючись кілька кварталів на схід, ми бачимо під нами низькі, хаотично розкидані будівлі, що розгалужено йдуть від центру. Широкі, а що далі від центру, то ширші й більші газони, де-не-де позначені високими дубами і кленами. Увесь квартал оточений ланцюгами живоплоту, який уже давно ніхто не стриг. Очевидно, якийсь навчальний заклад. На перший погляд ця будівля схожа на приватну початкову школу, яка добудовується і в якій кожне крило — це класні кімнати без стін. У центрі — площа з їдальнею і кабінетами адміністрації. Ми опускаємось і чуємо, як із декількох вікон доносяться веселі вигуки Джорджа Ретбуна. Відчиняються великі скляні входні двері, на яскраве ранішнє світло виходить охайно зодягнена жінка в окулярах «котяче око» з плакатом в одній руці і рулоном скотчу — в другій. Вона одразу ж повертається, швидко й майстерно прикріплює плакат до дверей. Сонячні промені відбиваються від димчастого коштовного каменя завбільшки з горішок ліщини, що на третьому пальці правої руки.

Доки вона милується своєю роботою, ми зазираємо через її тендітне плече і бачимо, що це плакат із намальованими від руки повітряними кульками і написом «СЬОГОДНІ СВЯТО ПОЛУНИЦІ!!!».

Жінка заходить усередину, а ми спостерігаємо. Нижче від веселого плаката проглядаються два чи три складених інвалідні візки. Трохи далі — жінка з каштановим волоссям,

Зміст

<i>Частина перша. Ласкаво просимо в Округ Кулі</i>	11
<i>Частина друга. Викрадення Тайлера Маршалла</i>	141
<i>Частина третя. Нічний берег Плутона</i>	375
<i>Частина четверта. Чорний Дім і за ним</i>	687
Епілог	797

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен, СТРАУБ Пітер

Чорний Дім

Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Координатор проекту *Т. М. Куксова*
Відповідальний за випуск *В. А. Криворотов*
Редактор *Т. І. Риженко*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *М. М. Черкашина*

Підписано до друку 14.02.2017. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 42. Наклад 5000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Кінг С.

К41 Чорний дім : роман / Стівен Кінг, Пітер Страуб ; пер. з англ.
З. Дюг. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 800 с.

ISBN 978-617-12-2302-8

ISBN 978-1-4516-9773-5 (англ.)

Жахливі вбивства дітей змушують 35-річного Джека Соєра, детектива з Лос-Анджелеса, що раптово пішов у відставку на злеті блискучої кар'єри, знову взятися до справи. Він довго намагався триматися осторонь цього розслідування, бо відчував: темне та містичне з самого дитинства, що про нього намагався не згадувати багато років, повернулося і кличе його до країни Багряного Короля. Він має пригадати, ким він є у світі Двійників і знайти відповідь, хто і навіщо викрадає малюків. Бо лише Джек знає, як відкрити вхід до Чорного Дому, оселі болю і відчаю, що ховається у власній неіснуючій тіні, аби встигнути врятувати малого Тайлера Маршалла...

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)

1. Бахмут (Артемівський), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (кошичний універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Паланіна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Синькова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпродзержинськ, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Волака», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 49 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Іюм, пл. Джона Ленона, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТЦ «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський»), 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Маліновського, 12-А (ТЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТЦ «Бульвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
26. Конотоп, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватутіна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лімон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
33. Лубни, пл. Ярмакова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Єлизавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченка, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потоцькивська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубіняків, 14 (ТЦ ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуни, 13 (ТЦ «Центральний», кошичний «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «Спін-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Топубуїна), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 752-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Револуції, 34, (05161) 7-53-99
52. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селцове, вул. Карла Маркса, 10 (будинки побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ТЦ «Колізеї», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сті», 047) 444-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазеги, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-П (ТЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Палтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернігів, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернігів, вул. Голлова, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Кіівстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: www.bookclub.ua

Надсилається безоплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua